

Pred ljubljanskimi občinskimi volitvami.

Kaj je dosegel klub NDSJ v ljubljanskem občinskem svetu. — Med demokrati in klerikalci ni razlike.

Volitve v narodno skupščino so za nami, ali v Ljubljani bomo imeli dne 2. oktobra ponovno volitve. Volili bomo v ljubljanski občinski svet.

Junija leta 1924 v času PP. režima je demokratska stranka razpustila ljubljanski občinski svet in od njega izvoljeno ravnateljstvo mestne hranilnice ljubljanske. Na mesto obve so prišli gerenti, izbrani in postavljeni iz vrst fašistične demokratske stranke. Na poti je bila demokratska občinska politika občinskih svetovalec Neodvisne delavske stranke. Po svojih listih so kričali, da sedi na ljubljanskem magistratu komunistični svet. Poleg tega je bil demokratom potreben denar mestne hranilnice ljubljanske. Tega so potrebovali zlasti njihove italijanske banke — »Slavenska« in »Slovenska«, potrebovali so ga za njihove »pridobitne kroge«.

V dobi demokratske buržoazije in zakona o zaščiti države demokrati in radikali niso mogli trpeti, da je ljubljanski občinski svet pod pritiskom NDSJ ob priključitvi smrti Lenina na svečan način proslavil njegov spomin; da je ob priključitvi rudarskega kraja dolocil za otroke štrajkaških rudarjev vsoto Din 10.000; da je postavil v letni proračun za živje Zaloške ceste stalno mesečno podporo; da je dolocil v novih hišah ljubljanske občine stanarino, odgovarjajočo prejemkom proletarcev, ki so se tja vselili; da so se prejemki mestnih uslužbenecv regulirali po načelu, da je draginja za vse enako velika in da gre tedaj vsem brez razlike enako visoka draginska in rodbinska doklada; da so se mezde občinskih delavcev dvignile nad nivo prejemkov ostalih delavcev v Ljubljani in da so se jim v času redukcije rodbinskih doklad te njim priznale; da se je sklenila silno ugodna kolektivna pogodba med delavci in občino; da se je sklenila moderna uradna pragmatika in delavski red, ki ga pa ni HOTEL POTRDILO niti PP. režim niti sedani režim Vukičević-Korošec; da so se dolocile velike vsote za socialno politiko, za brezposelnostno podporo, za občinske reveže, za revno šolsko mladino itd.; da se je vodila občinska davčna politika v smeri obremenitve težkega kapitala.

Vse to se je izvedlo v šestih mesecih. Inicijativa in predlogi so izšli vsi iz kluba NDSJ. Socialisti in klerikalci so se uklonili le v strahu, da se ne bi razbila zveza delovnega ljudstva in so skušali sabotirati, kjer je bilo le mogče. Storjeni sklepi se čisto niso izvajali tako, da je bilo neprestano treba pritiskati in intervenirati. Uspeli so pa bili doseženi z naše strani le vsled tega, ker so tako klerikalci kakor socialisti vedeli, da stoji za nami ljubljanske proletarske mase.

Ob razpustu ljubljanske občinskega sveta so se razburjali klerikalci nad razpustom. Ko so prišli demokratiški gerenti, se je pričelo z demontiranjem občinske politike, ki smo jo mi pričeli. Klerikalci so molčali, ker so se s tem strinjali in ker so komaj čakali, kdaj bodo mogli oni sedeti na gerentske stole. Tudi ta želja se jim je izpolnila. Nih jih ni bilo sram sprejeti gerentska mesta in nadaljevati na ljubljanskem magistratu politiko, ki so jo pričeli demokrati po 1. juniju 1924. Karakteristiko demokratsko-radikalno-klerikalno gerentske politike podamo prihodnjici.

Ugovoriti pa moramo eno. Razlike med klerikalci in demokrati ni. Eni in drugi so teptali načela demokracije in občinske samouprave. Demokrati so razpustili občinski svet in upostavili na ljubljanskem magistratu režim gerentov, ki jih ni postavilo ljudstvo, ampak vlada. Občinska politika gerentov je bila politika kapitalističnega razreda. To politiko so nadaljevali potem klerikalni gerenti. Klerikalci pa so s tem pokazali, da so leta 1924 izvajali na ljubljanskem magistratu zgoraj opisano občinsko politiko samo pod pritiskom Neodvisne delavske stranke.

Med občinsko politiko demokratov in klerikalcev ni razlike. Ena kakor druga je meščanska in protidelavska.

Ena kakor druga je za gerentski režim in ne spoštuje ljudske volje, če se ta izreče proti njim. Da se v tem pogledu zlasti klerikalci prav nič ne ločijo od demokratov, to so pokazali ob priključitvi razpusta občinskega sveta v Zagorju. Demokratizem imajo na jeziku, v dejanju pa so za diktatorstvo. Imenujejo se »ljudska« stranka, v resnici pa so kapitalistična stranka.

Govore za »avtonomijo«, v dejanju pa jo gazijo z razpuščanjem občinskih svetov in s postavljanjem gerentov.

Tako demokrati kakor klerikalci so pokazali v svoji občinski politiki, da so proti samoupravi občin, da so tudi v občinah za režim odkrite diktature buržoazije. Tudi občina jim je samo orodje za izkoriščanje proletariata.

Preprečimo korupcijo!

PRAGMATIKA TRAMVAJSKIH USLUŽBENCEV.

Ljubljanske cestne železnice ne prevzame mesto, temveč preide v roke nove kapitalistične družbe. — Mesto oskudovano za težke milione, ki pojedejo v žep klerikalnim, demokratskim in tujim kapitalistom. — Tramvajci, namesto da postanejo mestni uslužbenci, izročeni na milost in nemilost spekulativnemu kapitalu.

Nam vsem je jasno in samoobsebi razumljivo, da buržoazija vedno in povsod izkorišča občinsko gospodarstvo za svojo lastno mavho. Zato se buržoazne stranke tudi tako borijo za oblast v občinah, zato tudi vedno pomoče kapital delavce iz občinskih uprav, če jih dobijo v svoje roke. Za kapitalistično buržoazijo so občine vedno vir novih dobičkov. Toda to, kar počne buržoazija v Ljubljani — in tu ni nič razlike med demokrati in klerikalci! — je že prava pravcata balkanska korupcija.

V minulemu letu je bilo treba izpolniti mestno elektrarno, ki je bila zgrajena leta 1898 in ni za ljubljanske potrebe več zadostovala. S tem vprašanjem se je bavila čela vrsta resnih inženjerjev. Projekti so bili različni, toda na ogromno iznenadenje vseh domačih strokovnjakov, se je odločila klika, ki je gererala tedaj na magistratu, ravno za tisti načrt, proti kateremu so bili (menda) vsi domači strokovnjaki. V mestno elektrarno sta prišla dva Dieslova motorja po 450 HP, in sicer stara, ki sta bila namenjena za neko ladjo. Tehnično mnenje za to postavitev pa je dal neki vnanji pro-

esor, ki ima — kakor pripovedujejo — dobre zveze z družbo, ki jih je izdelala in dobavila. Posledica ni samo izredno draga električna struja, temveč tudi pogosti veliki defekti na motorjih. Razbili so že dve pahali (Kolben) in ogromni vijaki vedno znova pokajo. Strokovnjaki že priporočajo, da se vsaj eden od teh motorjev demontira.

Toda temu skandalu sledi že drugi in še večji. Cestna železnica teče že 25 let in po pogodbi z družbo Siemens bi morala preiti sedaj v roke mestne občine. S tem bi seveda tudi uslužbenstvo cestne železnice prešlo v občinsko službo. Namesto tega pa se je osnovala nova privatna družba, ki prevzame cestno železnico in jo menda tudi poveča.

Kdor ne misli, ali se vsaj ne potruji misliti s kapitalističnimi možgani, ta pač težko razume to postopanje. Zakaj neki daje mestna občina iz rok železnico, ki je skoro že amortizirana in ki bi jo lahko prevzela za malenkost? Ali se morda ne rentira? Zakaj pa jo potem prevzema privatna družba? No, v tem grmu ravno tiči zajec! Buržuazija, ki bo pri teh volitvah dobila mestno občino v svoje roke, bo ljubljansko cestno železnico naravnost poklonila tej novi družbi, v kateri sedi zopet ali sama, ali pa je zastopana po svojih žilah. S tem bo krasno »služila«, poleg tega pa ji ne bo treba skrbeti za penzije in druge ugodnosti novim uslužbencem. S povečanjem službeniškega kadra pridejo seveda tudi dohodki magistratni uslužbenci v novo gospodarsko in strokovno situacijo, ker dozevajo vprašanje za izvedbo enotne pragmatike. Tako misli kapitalistična buržoazija v Ljubljani ubiti z enim udarcem dve muhi: ustvariti sebi novo rentabilno podjetje in odkriti se novih mestnih uslužbenecv ter vprašanja pragmatike za mestno občino.

Da bi klerikalni svet na magistratu lažje preslepil tramvajске uslužbence in jih pridobil za svoje nečedne kapitalistične cilje, je predložila družba uslužbenecv CEZ novo pragmatiko, ki tvori očividno sestavni del bodoče pogodbe med novo družbo in mestno občino. Na koncu načrta te pragmatike je razvidno, da jo bo sopodpisal tudi »občinski svet ljubljanski«. Toda zakaj bo sopodpisal to pogodbo tudi bodoči, novoizvoljeni občinski svet, iz pogodbe same ni razvidno. Človek bi mislil, da bo novi občinski svet sopodpisal to pogodbo, ker si je pridržal gotove pravice, pred vsem take pravice, ki naj bi ščitile delavce, uslužbence. Občinski svet bi predvsem moral imeti odločilno besedo v disciplinarnih zadevah uslužbenecv, v vprašanjih kazni, odpustov iz službe itd. On bi tudi moral prevzeti garancije za pokojninski sklad. Mestna občina bi morala fignirati kot druga instanca za vse pritožbe, če se že da železnica drugim v roke. Toda motil bi se, kdor bi iskal take stvari v tej pragmatiki! Po pragmatiki izročila nova družba vso oblast nad uslužbenici svojemu obratovodju. On je komandant, on sprejema uslužbence v službo, jih kaznuje in odpušča iz službe in druga instanca za pritožbe uslužbenecv, veste kdo je? Upravni svet te iste družbe! Kakor da bi obratovodja smel dopustiti ali kaznovati uslužbenca brez vednosti upravnega sveta! Ista komanda kapitala naj bi bila v drugi instanci pravičnejša, kakor v prvi. To je pesek v očeh uslužbenecv. To se pravi izročiti uslužbence CEZ novim družbi na milost in nemilost! To je škandal, ki bi bil mogoče samo še v časih paševanja Ivana Groznega na ljubljanskem magistratu.

Mi bomo o tej pragmatiki in o vprašanju ljubljanske električne železnice še mnogo pisali, za danes pa samo povemo, da je naše načelno stališče v tem vprašanju sledeče:

Ljubljanska električna železnica mora preiti v roke mestne občine! Uslužbenici CEZ morajo postati občinski uslužbenci in morajo biti izvršeni v enotni status občinskih uslužbenecv! Za vse občinske uslužbence mora veljati ena sama občinska službena pragmatika. Vprašanje ljubljanske električne železnice pride med prvimi na razpravo v novem občinskem svetu. Naši odborniki bodo z največjo odločnostjo branili zgorajšnje načelo.

Značilno je, da tega vprašanja ne ventilira fašistična strokovna organizacija tramvajcev, ki je podružnica Zveze jugoslovanskih železničarjev. Brezdomno zato, ker tega ne žele demokracije. O tem vprašanju molče tudi klerikalci kakor noč. In socialni patrioti molče kot njihova predstraža. Toda to vprašanje ne bo več zaspalo. Proč z novo izkoriščevalsko družbo! Cestna električna železnica mora postati last ljubljanske občine!

Zopet aretacije.

Hrastnik, 14. 9. 1927.

Včeraj so orožniki aretirali naša sodruga steklarja Leopolda in Janka Puflerja. Zakaj, nam točno ni znano. Napravili so hišne preiskave, našli pa niso ničesar, kar bi opravičilo aretacijo. Vzeli so par pisem iz Ljubljane radi volilne agitacije, več legalnih brošur in »Enotnost«. Odpeljali so oba ponoči v Laško. Mi sumimo, da je oba sodruga nekdo denunciral. Pred par dnevi je S. Puflerja napadel pri delu neki Zalokar in ga tudi udaril z vročim steklom, pri tem ga je psoval z nesramnimi izrazi, karčnih se je naučil pri socialpatriotih in konzumu. Zalokar je kričal: Ti nisi naš državljan, poberi se itd. Najbrže je aretacija s tem v zvezi in pa z dejstvom, da so socialpatriotje in meščanske stranke razkačene nad velikim uspehom DKRB v Hrastniku, h kateremu sta oba aretirana sodruga mnogo pripomogla.

Laško, zapori 14. 9. 1927.

Pozdravljava vse sodruge v Hrastniku in celokupen proletarijat Jugoslavije iz zavora. Zaslišana še nisva bila in ne veva zakaj so nas odgnali.

Sodrugi! Delajte sami naprej, kot smo delali skupaj, preganjanja in zapiranja nas ne smejo prestrašiti. Delu čast in oblast!

Janko Pufler, Leopold Pufler.

Sodrugi, pomagajte zaprtemu s. Francetu Globočniku!

V mariborskih zaporih sedi že od marca meseca s. Franc Globočnik, ki ga je mariborsko sodišče pod predsedstvom sodnika dr. Pozege in na predlog državnega pravdnika dr. Hoinjka obsodilo na eno leto težke ječe, ker so našli pri njem več izvodov komunističnega lista »Srp i čekić«. Proti tej sodbi se je s. Globočnik pritožil in se vrši razprava v Zagrebu dne 19. oktobra.

Vsled skrajno slabe hrane v mariborskih zaporih je s. Globočnik težko obolen na skorbutu.

Primer.

»Da, pogledj Ivan«, je pripovedovala Klara, »zavrgla sem svoje delo. Pred štirimi dnevi sem začela v hotelu »Pri labodu« kot dekla v kuhinji. Od šestih jutraj pomivati posodo, čistiti kotle — nobeno lahko delo! In kaj smo dobili? Par ničevih vinarjev, jutraj kavo in dve kruhovi, dalje pa ničesar do opoldne. S tem shajlo. No, danes sem jih pa dala star! Takoj jutraj sem ji dejala: Gospa, s temi malimi križljaji ne izhajam — vsaj ob devetih zahtevam zopet zajtrk. In kaj misliš mi je stara odgovorila? Tega ne morem, potem bo prišel vsak izmed vas — od česa naj potem mi živimo? Ko sem ji na to odgovorila: Če delam, hočem tudi jesti, se je seveda razburila. Če vam ne paše, lahko kreste! je zavpila. Na mestu sem šla. Ne pustim se izkoriščati!«

Klarin mršavi, blede obraz je postal rdeč od jeze pri spominu na ta dogodke.

Ivan jo je trenutek pozorno gledal, na to vprašal: »Koliko pa jih dela v tem hotelu?«

»Štirideset — med temi dvajdvajset žensk.«

Nekaj časa je molčal Ivan — potem pa je rekel naravnost, nekoliko zasmehljivo: »Ti se imeniš vendar revolucionarka, Klara, kaj ne da? Povedal ti bom malo zgodbo, iz katere se lahko vsakdo nekaj nauči. Ti poznaš Franca B., »boljševika«, kot si ga vedno imenovala?«

Klara prikimala.

»Torej, Franc«, je začel Ivan pripovedovati, »je bil dolgo brez dela. Pred nekaj meseci je za-

Pred desetimi leti.

(Nadaljevanje iz št. 30, 31, 32, 33 in 34.)

Kongres boljševiške stranke je — kot se je v kratkem času pokazalo — prav predvideval nov razmah revolucije.

Provizorična vlada (Kerenski in socialpatriotje) in generalna klika sta nadaljevali napore, da se učvrstita. Naprej s sklicanim »moskovske konference«, ki se je vršila od 25. do 28. avgusta. Na njej so nastopali v enotni fronti general Kornilov, kadet Miljukov, socialrevolucionar Kerenski in socialpatriot Plehanov in v svojih govorih bljuvali ogenj in žveplo na boljševizem, ki hoče uničiti Rusijo in ki ga je treba predvsem zatreti. Vendar konkretnega sklepa ta konferenca ni storila nobenega. Generalna klika je šila na proglasitve diktature, česar pa provizorična vlada ni hotela sprejeti iz strahu pred močjo revolucionarnega proletariata. Moskovski proletarijat je to konferenco sprejel z mogočnim generalnim štrajkom. Pokazalo se je, da provizorična vlada rapidno izgublja zaupanje in podporo delavcev in vojakov.

2. septembra so se vršile v Petrogradu in okolici občinske volitve s sledečim izidom: eseri ali soc. revolucionariji so dobili 75 mandatov, kadeti 44, boljševiki 67, menjševiki 8. Vse druge stranke so nazadovale, samo boljševiška je napredovala in postala skoro najmočnejša. — Gibanje mas je raslo v širino in globino. Zborovanja delavstva po obratih v Petrogradu in Moskvi so pokazala, da socialpatriotsko vodstvo sovjetov nima med delavstvom nobene opore več. Povsod so delavci obsodili izdajstvo eserov in menjševikov in ga označili kot »sramoten madež v zgodovini delavskega gibanja«.

6. septembra je bilo prepovedano centralno glasilo boljševikov »Proletarij«. Takoj je začelo izhajati novo glasilo »Rabočij« (Delavec). Odgovor delavstva je obstojal v tem, da je eno obratno zborovanje za drugim sprejelo sklep, da vsi delavci žrtvujejo po eno dnevno plačo za delavsko časopisje.

Boljševiki dobe večino v delavski sekciji petrograjskega kongresa.

V tem se je v Petrogradu odkrila monarhistična zarota.

8. septembra ukaže general Kornilov sebi zvemim četam, da začno korakati na Petrograd. Obenem zahteva od provizorične vlade, da mu preda celokupno civilno in vojaško oblast. Tako je Kornilov začel državljansko vojno. Pred Rusijo se je grozeče dvignila nevarnost zopetne uvedbe carizma in absolutizma.

Kako je odgovorila na puč Kornilova revolucionarna Rusija, nam jasno opiše Buharin:

»Besen veter je zavrel po državi. Delavci glavnih mest in v provinci so zgrabili za orožje. V momentu so nastale v Petrogradu rdeče garde. Delavci tovarn orožja so dvignili produktivnost in začeli izdelovati strojnice, topove in municijo za obrambo proti razrednemu sovragu. Proletarska stranka, boljševiška, je postavila kot parolo boj do zadnje kaplje krvi, ne bo jo za Kerenskoga, temveč za obrambo revolucije. In vsepovsod je v tem kritičnem trenutku stopil delavski razred in njegova stranka s samim potekom boja na najnevarnejša mesta.

Sovjeti in malomeščanska demokracija so planili v smrtnem strahu k proletarcem... Stranka proletariata je bila v 24 urah za njih rehabilitirana in proglašena za zaveznika. Malomeščanska demokracija je vedela, da ima protirevolucija svojo logiko, da zmagovalne bande Kornilova ne bodo pomele samo z boljševiki, temveč tudi s pristaši kompromisa; saj so reakcijo nosili oni, ki so zahtevali uničenje vseh »sovjetov in odborov«, ki so hoteli upostaviti železno peto carizma.

Naval mas je bil izredno močan. Dobesedno so bile vse delavske organizacije na nogah. V sovjetih je zaživelo brez ozira na to, da so na vrhovih imeli večino kompromisariji, novo, bojovno življenje. Povsod v glavnih mestih do daljnih provincialnih krajev so bili ustvarjeni revolucionarni organi oblasti. In vsepovsod, kjer je bil govor o mobilizaciji sil, o uplivu na garnizijo, o odgovornih bojnih organizacijah, se je pokazala stranka proletariata kot najgibljivejša, najpogumnejša, najodločnejša in najbolj boja sposobna organizacija.«

Delavsko-kmečki dopisi.

HRASTNIK.

(Po volitvah.)

Brez vsakih letakov po ulicah in vogalih, brez klevet in natolcevanih, temveč žilava osebna agitacija od moža do moža je pripomogla, da je hrastniški proletarijat 11. septembra obračunal z meščanskimi strankami. — Znatno so propadli klerusi i demokrati, da o drugih sploh ne govorimo. Zmagala pa je delavsko-kmečka beseda. — In ravno te volitve so pokazale, da proletarske množice niso več mrtve in pasivne napram delavski politiki in da »čakovstvo« pa zabavljanje ne bo rešilo našega obupnega položaja. Nasprotno! V vseh, ki živijo in mislijo za resnično socialistično nauko, preveva ena sama misel: proletarci vseh struj odobravajo taktiko in delo dekalistov.

Sieherni, ki danes kolikčak resno razmotriva položaj v katerem se nahajamo, prihaja do prepričanja: Dovolj je bilo pasive, čas prihaja, da zavzame proletarijat svoje stališče, da spregovori svojo besedo in prične delati na ustvarjanju enotne stranke, stranke prave proletarske politike.

Kajti bolj kot kdaj prej je potrebno, da se ustvarja enotnost, toda ne samo pri volitvah, temveč tudi po volitvah in to v vseh akcijah.

Pred nami je najvažnejše vprašanje, ki zadeva slehernega, potrebno močne strokovne organizacije, ki naj bo res bojovna falanga proti kapitalu.

In mi vemo: 11. septembra je započela, nova faza v delavskem gibanju, kar nas je dosedaj razdruževalo in ubijalo, to nas bo sedaj povzdignilo k novemu delu in novi aktivnosti.

In: Ustvarjate se samo dve fronti: fronta izkoriščevalcev in fronta izkoriščancev. Delavci in kmetje so se 11. sept. vzdrimili in bodo šli naprej v neomejeni zavesti vere v razredni boj, pozivajoč i one, ki še niso spregledali: »Osvoboditev delavcev, je delo delavcev samih« (Marks).

PIRNIČE.

28. avgusta smo tukaj sklicali šhod. Nezavedni delavci so nam trgali letake in obvestili žandarmerijo,

da se vrši komunistični šhod. Orožniki so potem hodili od hiše do hiše in spraševali, kje smo dobili letake itd. Nezavednim pa kličemo: zapustite vaše žolte organizacije in pridružite se v razredne organizacije in zmaga bo naša prej ali slej. — Delu čast in oblast!

Joško Toskar.

+ Tržič. O trobojnicah. — K nam v Tržič je prišel pred kratkem likvidator Janez. Prav za prav je prišel v konzum. Rečeno je bilo, da bo strokovni sestanek, ampak slišali smo govoriti samo čez kom. stranko. Zato smo tudi mi vprašali socialiste, zakaj so razobesili trobojnico ob priliki razvijanja prapora Svobode. Odvrnili so, da jo ni razobesila Svoboda, temveč gospodar Velhovec, to pa zaradi dirke avtomobilov. Prišli smo na to, da je Velhovec socialistični »voditeljček«, član Svobode in celo odbornik. Dobili smo slab odgovor, da samo kritiziramo. Nadalje smo jih vprašali, kako stoji s sodelovanjem z demokrati v tržiškem občinskem svetu, to se pravi z naprednim blokom. Konzumar se je razburil in čisto odkritosrčno povedal, da noče imeti orožnikov za hrbtom. Ni pa povedal, zakaj demokracije ne kupujejo v konzumu, saj je parola: Svoji k svojim. — Tržiško delavstvo bo spregledalo in pozakalo hrbet, ker ne vodite samostojne delavsko-kmečke politike, ampak capljate za demokrati v Naprednem bloku. — Delu čast in oblast!

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njenem razvoju in da bi proletariatu, pa tudi buržoaziji pokazali, kaj zmore proletarska moč. Vršil se je lepo uspel pevski koncert, pri katerem so se zlasti odlikovali mariborski in guštanski pevci. Tudi telovadnici nastopi so dobro uspeli; priznanje so dosegli predvsem mežiški telovadci s prostimi vajami, med ostalimi pa zagorski sodrugi, ki so se klub daljavi udeležili razvija, s svojimi izvajani na orodju. V imenu centralnega odbora Svobode je govoril Viktor Eržen; že samo to dejstvo je na delstvo napravilo neprijeten utis. Potem sta govorila še s. Möderndorfer in Mrzel, ki sta omenjala mežiški slučaj in nujnost borbe proti kapitalizmu. S. Mrzel je poudarjal potrebo po enotnem nastopanju v akcijah in po enotnih kulturnih in strokovnih organizacijah. — Nad mežiško dolino vlada teror in brezpravnost. Samo ena rešitev je za delavce: borba enotnega proletarskega razreda. V tem znamenju želimo mežiški Svobodi uspeha.

Dopisnik Bap.

+ Mežica. Mežiška dolina je izmed tistih proletarskih dolin na Slovenskem, nad katerimi je teror buržoazije poostren: nasilni razpust delavske občine, odpušcanje delavskih zaupnikov, ječe, nasilstva nad voditeljem s. Möderndorferjem. Tu razmere bolj kakor marsikje drugod kričijo po odporni, borbeni enotnosti delavskega razreda. — Pred kratkim se je vršilo tu razvite prapora Svobode. Ob tej priliki se je zbralo v Mežici veliko število delavstva iz vseh bližnjih in oddaljenih delavskih centrov, da bi mladi podružnici pomagali v njen